

Dödsfångarne G.A.E.Hjert och K.P.L.Tektor. : En skizz jemte deras porträtte...

Geijer, C

18 G Br. Hjert, G.A.E:son

Dödsfångarne

Folkblitt.
Rioga.
(Bul)

G. A. E. Hjert och K. P. L. Tektor.

En skizz

jemte deras porträtter,

af

C. G—r.

C. Iseljer.

K. P. L. Tektor.

Pris 25 öre.

Handwritten text in cursive script, likely a library or collection stamp, running vertically down the right side of the page.

Kungl. biblioteket

0 0000 000078539

Den är gudomlig, ty i detta fall kan regenten betraktas såsom en Guds ställföreträdare, och allena Han, Konungens Kärna, Herrens Hare, som kan sitta vare sig i himmelen eller på jorden, i sina allsmäktiga händer, och hvilken varelsens, tingens och tillståndens är, och förlätna underlygga, som dömer utan anseende till person. 1.

Af alla de företrädesrättigheter som tillhöra den bländande och dock i sjelfva verket så litet afundvärda, alltid tunga och ansvarsfulla konungamakten finnes ingen, hvilken på samma gång är så gudomlig och så rent mensklig, som den att »göra eller gifva

G. A. E. Hjert.

nåd». Den är gudomlig, ty i detta fall kan regenten betraktas såsom en Guds ställföreträdare, och allena Han, Konungarnes Konung, Herrarnes Herre, som har alltvare sig i himmelen eller på jorden, i sina allsmäktiga händer, och hvilken varelserna, tingen och tids-händelserna äro och förblifva underdånige, som dömer utan anseende till personen och skådar med samma fadersblick ned till mördaren på afrättsplatsen som till fursten på tronen, kan skänka den verkligaste, högsta och fullkomligaste nåd. Den är rent menisklig därför, att tillgift och förskoning behöfva vi alla samt deltagande och försonlighet det vackraste drag, som uppenbarar sig hos hvarje ädel och upplyst tänkande och handlande personlighet. Således en både sträng och ljuf pligt — en vällust af högre art, än den som låter sig beteckna med detta ord i den alldagliga betydelsen. Men det inträffar dock understundom tillfällena, då utöfvandet af denna pligt måste stå tillbaka för lagens strängaste bokstafliga bud och samhällsordningens kraf, då benådningsrättens tillämpande snarare i sig innebär en orättvisa mot samfundet och meniskligheten än en rättvisa mot brottslingen, och gafs det icke lagar som städfjade lidelserna, passionerna och brotten samt straffade ogerningsmännen, som lade band på öfverdådet, sjelfhämnden, förvärfsbegäret och mordlystnaden; finge med ett ord alla de dåliga drifter, som tränga sig in uti och beherrska meniskohjertat, obehindradt spelrum, och kunde lagarna i följd deraf utan ansvar och strafflöst kränkas, brytas och föraktas, på hvad grund stode väl då meniskligheten? Hvad herrskade då annat än den råa styrkan, okunighet, osäkerhet för eganderätt och lif, — en djurisk vildhet, det djupaste sedeförderf, med ett ord det gräsligaste elände — och religion, upplysning, medborgsdygd

och laglydnad vore ord utan betydelse liksom utan all förbindelse eller förpligtelse.

Att Konungen, oakadt allt det skrän som en tid bortåt låtit sig höra om civilisation och humanitet, med hvilka dödsstraffet skulle, efter någres förmenande, stå i den skarpaste motsägelse, icke funnit sig tillständigt, i anledning af deras nådesansökningar, bevilja Hjerts och Tektors förskoning till lifvet, och sålunda ej låtit sig påverkas af nutidens förvekligade, sjukliga och pjunkande filantropi, dess i många afseenden ej ens för sig sjelf förståeliga eller förstådda anda, derför tror författaren att flertalet af svenska folkets klara och oförevillade rättsmedvetande skall hålla honom räkning, och framtiden, när meningsskiljaktigheterna utjemnat sig samt den upprörda stormen lagt sig, äfven gillande ställa sig på hans sida, ty om än åsigtorna, ideerna, begreppen, ja till och med föreställnings- och uttrycksätten hafva sin omväxling såsom böljorna sina tidvattenskiften, så har dock det sanna och det goda icke desto mindre sitt erkännande och sitt bestånd. Det bor sanning upå framtids tunga, och all förtjenst till slut sitt värde har. Med rikets högsta domstols och statsrådets enhälliga tillstyrkande till dödsdomens stadfastande och verkställande å nämnde mördare och fridsstörare har konungen fördensull här utöfvat endast en akt af högsta menckliga rättvisa, och i denna handling ligger ingen hämnd, ännu mindre någon grymhet, ty man kan med goda skäl säga att lagen här talat och deras brott dömt dem. För öfrigt sämer det sig icke med vår uppfattning af sjelfva sakförhållandet, ej heller är det vår afsigt, att uppträda såsom apolegeter för ifrågavarande regeringshandling, hvilken mött ett aldeles oförtjent klander af några pressens organer, de der, med all aktning

för deras ifran och bemödanden till dödsstraffets totala afskaffande, likväl tyckas i sitt varma förfäktande förbisett dels att konungens gerningar äro, enligt grundlagens bud, från allt åtal frikallade, och dels att, oaktadt det myckna som redan är skrifvet och taladt i denna fråga ännu fordras mycket mera begrundande, öfverläggning och afhandlande, innan det vigtiga, så djupt ingripande ämnet, kan sägas vara tillräckligt bearbetadt, betraktadt, utredt och från alla sidor skärskådadt, dervid en särskild uppmärksamhet, efter vår åsigt, måste egnas åt tidsomständigheterna. De äro sannerligen beaktansvärda, då nästan dagligen berättelser från de flesta orter förekomma, vittnande om råhet, nidingsdåd, otygladt sjelfsvåld och vildsinne, dråp och mord, begångna isynnerhet af den yngre arbetarebefolkningen, ehuru man snart i 4 decennier haft både möda och betydliga, såväl allmänna som enskilda uppoffringar, osparda för folkbildningens utveckling och framåtskridande, och hvartill egentliga grunden hufvudsakligast är att söka i religionsförakt, bristande vördnad och lydnad för föräldrar och lärare, njutningslystnad samt deraf följande allmänt sedeförderf.

II.

Natten den 1 September 1874 blefvo en vid Oxelösund—Flen—Westmanlands jernvägen anställd ingenjör H. Upmark jemte hans körsven ynglingen A. Larsson, under färd i en halftäckt vagn, ungefär lika med postdiligensens, mellan Sparreholm och Eskilstuna, en half mil norr om Malmköping, försåtligt öfverfallna med gevärsskott från några bredvid vägen gömda per-

soner. Ynglingen Larsson dödades på stället, men Upmark, som träffades af flere skott, måste stanna på vägen, och sedan postiljonen, omkring 10 minuter efter brottets föröfvande, körde eller rättare sofvande lät köra sig samma väg fram, blifvit väckt af den honom åtföljande skjutsaren, stannade han omkring $\frac{3}{4}$ mil från mordstället samt vid ett torp omförmälde händelsen. Skyndsamt afgick då bud till det närbelägna Skogshall, hvarifrån sedermera folk begaf sig till våldsplatsen. På detta sätt förflöto minst två (enligt en annan uppgift fyra) timmar, innan någon hann fram till Upmarks hjälp. Der anträffades han sittande i vagnen med den dödsskjutna körsvennen i sitt knä, befarande hvarje ögonblick att bofvarne skulle återkomma, för att fullborda sitt blodiga dåd. Derifrån fördes Upmark till kyrkovärden Anders Ersson i Nafvesta vid full sans, läkare tillkallades, och efter olidliga plågor i bröst och mage samt den högra armen, afled han samma dag, behållande sin själsstyrka nära intill dödsstunden.

Vid besigtningen, som förrättades den 2 Sept., befanns kroppen vara mycket uppsvälld. Å högra armen funnos märken efter 19 hagel, hvarjemte ett inträngt i venstra handens långfinger. På insidan af öfverarmen, 3 tum ofvanför armvecket, voro hud och muskler bortskrapade. Svarande deremot fanns å bröst-korgen ett hål, som lemnade rum för två finger. Intet spår till yttre våld fanns för öfrigt. I öfre delen af bukkaviteten kändes ett rundt, slitet hål, som genombrutit lefvern och mellangärdet samt å ena sidan sammanhängande med skottöppningen i huden, å den andra med ett hål i bröstet. Högra lungan var, mot förmodan, osårad, venstra hjertkammaren tom, men den högra innehöll en ytterst ringa qvantitet blod. Här af synes att den dödande kulan, hvilken ej återfanns, och

af läkaren antogs hafva stannat i de feta, köttiga delarne, gått »uppifrån, utifrån, nedåt och inåt» samt genomträngt bröstet och magen.

Denna hemska gerning väckte genast både den allmänna uppmärksamheten och deltagandet, då den mördade Upmark var en i flera kretsar allmänt aktad man samt tillika familjefader.

Lifliga forskningar och efterspaningar företogos genast, dock icke med den urskiljning och den ihärdighet, som vederbordt. Misstankarne föllo på flere personer, som tid efter annan inmanades i häkte, men, då inga upplysningar eller verkligt bindande anledningar kommo i dagen, måste man snart åter lösgifva dem. Hade den detektiva Stockholmska polisens rådighet, erfarenhet och insigter i första hand och genast anlåtats skulle gerningsmännen otvifvelaktigt och utan längre tids uppehåll blifvit uppspårade och häktade. Så förflöto några månader, under hvilka man väl förmodade att desamma uppehöll sig på orten, och anställde till och med skullgångar för deras ertappande; men saken förblef det oaktadt i det dolda, tills det omsider lyckades detektiva polisen att i Stockholm och Södertelje genom sitt välbetänkta samt kraftiga uppträdande fasttaga de verkliga bofvarne, de s. k. gotlandstjufvarne Tektor och Hjert, hvilka också snart, såsom det vill synas, med djup ånger öfver sina brott och bäfvan för det straff, som väntade dem, erkände sig skyldiga till tjufnadsbrotten och den gräsliga mordgerningen.

III.

Redan under deras vistelse på Långholmen, denna plantskola för bofvar och missdådare, der så många

mörkrets och brottets anslag, som sedermera trädt mogmade i dagen, fattats, öfverenskommo förre artilleristen *Gustaf Adolf Erikson Hjert* och förre mureriarbetaren *Konrad Pettersson Lundqvist Tektor*, att efter uttjent strafftid sammanträffa och gemensamt stjåla för att åtkomma penningar.

Sedan Hjert frigifvits den 7 Februari 1874 strök han sysslolös omkring i olika delar af landet till den 16 Juli, då han åter infann sig i Stockholm och sammanträffade med Tektor, som sistnämnda dag frigafs från Långholmen. De båda »yrkesbröderna» uppehöllo sig här till den 21 i sistnämnda månad, hvarefter de begåfvo sig till Wexiö, der Tektor hade att uppbära under sin strafftid sammansparade medel, samt togo derifrån vägen till Motala, dit de anlände i slutet af samma månad. I skogarne kring Motala hade de nattläger på olika ställen och begingo under sitt uppehåll derstädes en mängd stölder, de fleste genom inbrott, hvaribland hos Löjtnant A. Forsbeck vid Ekeby i Ekepy socken, dervid tillgrepos ett bakladdningsgevär och ett mynningsgevär, begge med dubbla pipor samt några hagelpatroner N:o 16 m. m.

Efter föröfvandet af dessa stölder begåfvo tjuvarne sig från Motalatrakten i afsigt att råna en från Malmköping till Eskilstuna afgående post. Enligt Hjerts bekännelse hade de å Långholmen beslutat att i förening rövva någon postförare, så vida icke en tillämnad stöld i Oskarshamsbanken lyckades, hvilket Tektor åter förnekar, då efter hans utsago de först skulle talat härom på vägen från Wexiö till Motala, och Hjert väckt nämnde brottsliga förslag.

Gevären från Löjtnant Forsbeck hade brottslingarne tillgripit i afsigt att begagna dem vid någon poststöld. Från Motala togo de vägen till Norrköping för att

förskaffa sig ammunition, som de också köpte derstädes den 16 Augusti. Den 18 Augusti begåfvo de sig med bantåg från Norrköping till Norsholm och derifrån med ångbåt åter till Motala, hvarest de hemtade de der undan-gömda skjutgevären. Påföljande dag foro de till Halsberg, der de tillbringade natten. Den 20 Aug. begåfvo de sig till Sparreholm och derifrån till Malmköping samt gömde bössorna i en backe utanför köpingen. Sedan de in-köpt mat uppsökte de i köpingens närhet en lämplig hviloplatz och uppehölo sig för öfrigt i trakten till natten mellan den 31 Aug. och 1 Sept., hvilken natt mordet å Up-mark och hans körsven föröfvades, sysselsatte dels med att utspana hvilka tider posten framgick i trakten, dels med att uppsöka lämplig plats för utförande af brottet. De inväntade dessutom månlysa nätter för att desto säkrare kunna utföra sitt dåd.

Under denna tid ombytte de lägerplats två gånger, hvarjemte de inom Willåttinge härad begingo en mängd mindre stölder.

Genast vid ankomsten till Malmköping hade Hjert och Tektor frånbrutit ett stycke af en takränna af jern-plåt för att begagna vid stöpning af kulorna, som de verkställde vid sin lägerstad.

Sedan detta var gjordt öfvade Hjert och Tektor sig några dagar i målskjutning å uppsatta papperslap-par. Natten mellan den 27 och 28 Aug. bestämdes till brottets utförande. Platsen dertill utsågs vid en grind. Hjert och Tektor skulle dölja sig å hvardera sidan om vägen bakom der befintliga gärdesgårdar. Till ytterligare skygd skuro de med sina knifvar hvardera en ruska, Hjert en af björk och Tektor en af gran. Hjert tog bakladdningsgeväret och Tektor mynnings-geväret och begge gevärens pipor laddades med hagel och kula. Utom dessa vapen hade hvardera en dubbel-

pistol, laddad med hagel. Om några passagerare medföljde diligensen antogo brottslingarne, att dessa skulle taga till flykten, och skulle då den, som hade skott kvar i geväret eller först kunde medhinna att ladda, nedskjuta passagerarne.

Efter dessa förberedelser intogo Hjert och Tektor natten till den 28 Aug. sina platser bakom gårdesgårdarne. Sedan en åkande ankommit och öppnat grinden samt var på väg att köra derigenom, märkte de att detta var posten — en s. k. kärrpost, ej diligensen — men funno det då vara för sent att utföra sitt uppsåt, hvarför de återvände till sin lägerplats.

Då Hjert och Tektor inhemtat att den post, som natten till den 30 Aug. skulle framgå, äfven var så kallad kärrpost, beslöto de att, beväpnade med stakar, anfalla denne. För detta ändamål begäfvö de sig nämnede natt en half mil längre åt Eskilstunasidan och inväntade der ifrågavarande post. Då denna post anlände var han åtföljd af ett annat åkdon, hvarför de ej vågade anfalla honom.

På Tektors framställning, att det ej ginge an, att längre dröja på denna ort, der de tvifvelsutan blifvit observerade, bestämdes nu, att den post, som väntades anlända natten till tisdagen den 1 September ovilkorligen skulle anfallas på den förut bestämda platsen. De infunno sig äfven der, och satte en stor sten för grindens stängselklinka på det denna ej skulle så lätt kunna öppnas, hvarefter de intogo sina på förhand utsedda platser.

Omsider klockan 11,30 på natten till den 1 September ankom från Malmköpingssidan ett täckt åkdon, hvilket Hjert och Tektor antogo vara postdiligensen, men på kuskstället satt endast en körsven. I det ögonblick åkdonet stannade och körsvennen skulle afstiga för

att öppna grinden, afsköt Tektor mot honom ett skott. Körsvennen reste sig dervid upp, förmodligen för att stiga ned från kuskstället, men träffades af ett skott, som Hjert genast efter Tektors skott, mot honom aflossade med den påföljd, att körsvennen föll baklänges öfver kuskstället. Under det att detta pågick framräckte en uti åkdonet sittande person sin högra arm för att fatta de af körsvennen släppta tömmarne, hvarvid Tektor genast mot honom afsköt sitt andra bösskott, af hvilket han såg den resandes arm blifva träffad. Nästan samtidigt afskjöt Hjert sitt andra skott mot vagnens sufflett, hvarefter Hjert och Tektor sprungo fram på landsvägen. Den i åkdonet sittande personen ropade härvid af alla krafter på hjälp, då Hjert af egen ingifvelse, men jemväl på Tektors uppmaning, skyndade att åter ladda sitt gevär för att skjuta den resande. Sedan laddningen försigått och hästarne under tiden strukit, så att vagnen kommit att stå tvärs öfver vägen med framdelen mot vägens venstra sida, sprang Hjert ånyo öfver till samma sida som han förut innehaft, och derifrån riktade han in i åkdonet begge skotten. Sedan dessa aflossats började hästarne blifva ostyriga och sprungo fram mot gärdesgården, hvarvid Tektor skyndade fram och lugnade dem. Emellertid hade venstra draglinan fastnat i gärdesgården och afslitits, hvarpå hästarne vände åter mot Malmköping med åkdonet. Tektor följde efter och lyckades slutligen få hästarne att stanna. Härunder tillkom Hjert, och då han öfvertygat sig att det icke var den väntade postdiligensen underrättade han genast Tektor härom.

I följd af dessa felslagna beräkningar och de gagnlösa morden blefvo bofvarne modfällde, och, då de i detsamma hörde ett åkdon ankomma, sprungo de öfver en åker upp i en skogsbacke samt dolde sig der.

Derunder hörde de dels hur den i den genomskjutna suflottvagnen sittande personen, ingeniören Upmark, ropade på hjälp, yttrande att mördarne voro i närheten, dels huru körsvennen på det andra åkdonet ropade ett namn, utan att erhålla något svar, hvarpå han i rask fart fortsatte körandet. Den ankommande var verkligen posten, som, enligt hvad ofvan berättats, icke stannade förr än mycket långt från mordstället.

Efter denna hemska, blodiga våldsbragd begäfvos sig mördarne till Malmköping, utan att på något sätt förgripa sig på eller tilltala den sårade. Visserligen hade Hjert föreslagit, att de skulle efterse om den resande hade något af värde på sig, men Tektor hade ej velat gå in på detta förslag. Klockan 4 på morgonen ankommo de till ett torpställe, beläget en half mil från Flens station, der de lade sig på en skulle att sofva.

Hvilken sömn och hvilket uppvaknande! Att den förra icke varit mycket orolig kan man antaga, ty på aftonen samma dag begingo de en stöld vid Orresta i Flens socken, der de öfverkommo 5 buteljer champagne och en butelj saft m. m. samt natten till den 2 Sept. ett inbrott i Tjugesta inom Sköldinge församling, der de tillgrepo 11 kronor.

Den 8 Sept. anlände mördarne till Motala för att stjäla i dervarande bank. Med en falsk nyckel lyckades dem att öppna en dörr, men i detsamma kom en person, sannolikt vaktmästaren, som ingick i banklokalen. Hjert och Tektor, som emellertid hållit sig dolda, beslöto nu att afstå från sitt tilltänkta företag och aflägsnade sig.

Sedermera begingo de på flere ställen stölder, vanligtvis genom inbrott, bland andra från kyrkoherden Boström i Krigsberg, der de tillgrepo en häst, en vagn och en sele, hvarefter de åkte till Oskarshamn i afsigt att stjäla i banken derstädes. I närheten af sist-nämnde ställe uppehölo de sig till den 18 Sept., om nätterna hvilande i angränsande hagmarker. Hästen lössläppte de helt enkelt på bete och vagnen insatte de i ett sockenstall.

Vid 12-tiden nämnde natt begåfvo de sig till bankens lokal, ingingo i en dit hörande trädgård, bröto ut ett fönster och sönderborrade med centrumborr en innanför varande fönsterlucka och afbröto densammas nedre del, hvarefter Hjert inkröp och aflyftade en öfver luckorna lagd träbom, då Tektor äfven ingick genom fönstret. De gingo derefter öfver tvenne rum och kommo till ett kassahvalf, stängdt med så väl trä- som jerndörr. Trädörrens lås uppdyrkades, två hänglås för jerndörren sönderbrötos och kolfven på det första låset sköts tillbaka. I hvalfvet funno de fyra stycken fristående kassakistor. Den ena kistan flyttade de ut i yttre rummet, men fann den vara för tung att transporteras vidare. Äfven den andra kistan befanns för tung, hvarföre de tillgrepo en på en gård i närheten stående dragkärra och bortförde på den kistan utåt strandvägen till en bergbacke straxt utanför staden. Der sönderbröt Hjert de begge hänglåsen och befanns då tredje låset, som var fast, ej igenläst. Som de funno endast vexlar och andra för dem icke användbara handlingar, läto de alltsamman qvarligga i kistan, den de rullade utför bergsbacken.

Häriifrån begåfvo brottslingarne sig i väg mot Kalmar samt foro med ångfartyget Visby till Gottland, hvarest de föröfvade en mängd stölder, hvilka rummet

ej tillåter oss uppräknä. Vi inskränka oss därför att blott ömnamna inbrottsstölderne i *Tofta* kyrka, der de till-egnade sig kommunionvin, m. m., inbrotten hos Sandgren i Vestergarn, Enkefru Belfrage, hemmansegaren Bengtson i Klinte, P. Pettersön i Burge, P. Fahlstedt och L. Bätelson i Eista socken samt i *Sproge* kyrka.

De förstnämnde stölderna föröfvades alla på en och samma natt.

Natten till den 5 Oktober stulde de i Hamra medelst inbrott hos Fanjunkaren H. Jakobson icke obetydligt silfver m. m. och hos Olof Olofsson i samma gård 200 kronor.

Natten till den 6 Okt. inbröto de i Gröttlingbo kyrka, der de infet funno, hos Erik Olsson och hos Olof Olofsson, derifrån de dock gingo icke utan byte.

Natten till den 6 Okt. tillgrepo de hos Olofson i Rone socken 60 kronor och en silkesduk.

Detta var sista bragden på Gottlands landsbygd. Blott om nätterna vågade de sig nu att vandra samt ankommo till Visby fredagsaftonen den 9 Okt. Då de funno att en halmstack, i hvilken de gömt sina effekter, blifvit rubbad, dristade de sig icke fram till densamma, utan satte allt hvad de nu hade tillgripit utom staden och förfogade sig derpå in i Visby. På lördagen fingo de på en krog nys derom att alla passagerare, som samma afton komme att med ångbåten afgå från Visby skulle visiteras och förhöras. Till följd häraf vågade de sig icke medfölja ångfartyget eller kvarstanna, utan beslöto sig att segla från Gottland. Efter att från gömstället hafva afhemtat det förvarade godset begåfvo de sig tillbaka från staden, köpte på en krog ett kvarter konjak, och satte sig klöckan mellan 12—1 på natten i besittning af en vid stranden liggande båt med åror samt ur en sjöbod ett segel. Sälunda utrustade begåfvo

de sig ut till sjös och ankommo efter 3 dagars segling till sjötullen utanför Norrköping. Då de der af tullbetjeningen anropades att lägga till, och fruktande att de stulna sakerna från Gottland kunde röja dem, nedsläppte Hjert oförmärkt hela knytet med det stulna i sjön, hvar efter visiteringen försiggick. Under natten lågo de på en liten holme, derifrån de på dagen, utan att våga eftersöka de sänkta effekterna, afseglade till Näfveqvarn, der de landade samt nedsänkte båten. Från Näfveqvarn begåfvo de sig till Krokeks gästgifvaregård och Lilla Åby samt derifrån med bantåget till hufvudstaden.

Nu då de här ej vågade längre uppehålla sig, i afvaktan på en annans bofs f. d. artilleristen Rydbergs frigivelse från Långholmen den 5 Nov., med hvilken de under deras vistelse derstädes öfverlagt om gemensamt deltagande i bankstöder, afreste de på några dagar till Westerås, hvarifrån de hit återkommo den 30 Okt. och uppehöll sig här, ständigt ombytande uppehållsställen, till dess de här grepos.

Under den tid Hjert före Tektors frigifvande vistades på fri fot, hade han begått stöder i Kalmar, Upsala och Södermanlands län.

Sedan flere underdomstolar i nyssberörde län ransakat angående de föröfvade stöderna och i sammanhang dermed å mordet på Upmark och hans körsven, inkom målet sistlidne sommar till Kongl. Svea Hof-Rätt som fastställde domarna i hufvudsaken och dömde desse djerfve och fruktansvärde förbrytare, att i ena bot genom halshuggning mista lifvet.

Slutligen förekom målet hos Konungens Högsta Domstol som icke fann någon anledning till ändring i underrätternas och Kongl. Hof-Rättens domar och på sådan grund stadfästade dödsdomarne.

Sådan är den enkla sammanfattningen af tvenne menniskolif, som tidigt började i lättsinne och utsväfningar, fortsatta i djerft trots mot lagarne och samhällsordningen, i öfverträdelser och illgerningar, samt slutade i dessa dagar med en skymflig, men vi vilja hoppas det för Medlarens skull och genom hans Helige Andes nådeverkan, likväl salig död. — Syndens lön är döden; men Guds gåfva är det eviga lifvet genom Jesum Kristum vår Herra.

Ett ord till Eder, som gån att den 18 innevarande Maj bevista de hemska och blodiga skådespelen: hvad gån I ut till att se på de dystra afrättsplatserna i Willåttinge och på Stenkumla hacke? Viljen I blott se med hvilken större eller mindre grad af frimodighet och sinnesstyrka eller motsatsen deraf: fräckt och djuriskt dödsförakt, desse fångar möta sitt både efter gudomlig och mensklig lag välförtjenta straff, i det afgörande ögonblick de lägga ned sina hufvuden, för att aldrig mer i tiden lyfta dem, för att förflyttas till en annan och osynlig verld, då är snart den kalla nyfikenhet, som dragit Eder dit, på det mest upprörande sätt tillfredsställd, och det skakande uppträdet kan icke hafva på Edra hjertan och hela Edert lif den välgörande verkan och inflytelse, som dock meningen är med det offentliga, varnande och afskräckande straffet. Må enhvar slå sig för sitt bröst, utbristande: Gud misskunda dig öfver mig syndare, och här af hemta lärdomar och intryck för hela lefnaden. Må enhvar bedja uppriktigt för sig sjelf, att de onda begären, lidelserna och synden ej måtte få välde öfver honom och leda honom bort från det godas och rättas väg samt uppsända innerliga förböner till allas vår Högste och siste Domare, att

Han i sin öfversinnliga och öfvervinneliga barmhertighet och kärlek värdigas ville vara de lifdömda missger-
ningsmännens själar i dödssekunden nådig!

Skulle en ny upplaga af denna broschyr blifva nödig, ämna vi, så framt materialier dertill kunna erhållas, bifoga en berättelse om Hjerts och Tektors sista stunder.

